

Zachvaň

SE

MONA KASTEN

ROMÁN

ZACHRAŇ
SE

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Nora Nimrichtrová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1605-0 (pdf)

MONA KASTEN

Zachraň

SE

MAXTON HALL

Pro Kim

*Všechno, co jsme slíbili,
nic neznamená.*

GERSEY, IT MEANS NOTHING

1

LÝDIE

James je opilý. Nebo sjetý. Nebo obojí. Už dva dny s ním není řeč. Nic nedělá, jen pokračuje ve své nekonečné párty, lije do sebe jednu flašku alkoholu za druhou a dělá, jako by se nic nestalo. Nechápu, jak může být takový. Očividně ho vůbec nezajímá, že je naše rodina teď už definitivně v troskách.

„Myslím, že je to jeho způsob truchlení.“

Podívám se ze strany na Cyrila. Je jediný, kdo ví, co se stalo. Vyprávěla jsem mu to tenkrát večer, když se James sjel na tom večírku a před Rubyinýma očima sváděl Elaine. Museli mi pak pomoci dopravit Jamese domů, aby Percy ani tatínek nezpozorovali, v jakém byl stavu. Protože se naše rodiny úzce přátelí, známe se s Cyrilem odmalička. A i když mi otec zakázal mluvit o té věci s maminkou, než to oficiálně oznámí tisku, vím, že mu můžu důvěřovat a že si to nechá pro sebe – i před Wrenem, Keshavem a Alistairem.

Bez jeho pomoci bych poslední dny nepřežila. Přemluvil tatínka, aby nechal Jamese pár dní v klidu, a upozornil ostatní kluky, že se ho nemají vyptávat. Drží se toho, ale mám pocit, že je pro ně každým dnem těžší přihlížet, jak se James ničí.

Zatímco můj bratr dělá všechno pro to, aby si zatemnil mozek, já dokážu myslet jen na to, co se mnou bude dál. Moje maminka

je mrtvá. Grahamova matka zemřela už před sedmi lety. Ten malý precek, který ve mně roste, nebude mít ani jednu babičku.

Opravdu. Tohle mi stále běží hlavou. Místo abych truchlila, dumám o tom, že mé dítě nikdy nezažije objetí milující babičky. Co to se mnou jenom je?

Ale nemůžu s tím nic dělat. Mé představy si tropí, co chtějí – jedna stíhá druhou, až se nakonec ponořím do hororových scénářů a dostanu takový strach z budoucnosti, že už nedokážu myslet na nic jiného. Je to, jako bych utrpěla několikadenní šok. Možná se ve mně, stejně jako v Jamesovi, něco nenávratně porouchalo, když nám tatínek oznámil, co se stalo.

„Nevím, jak bych mu mohla pomoci,“ šeptám, zatímco přihlížím, jak zakloní hlavu a obrátí do sebe další skleničku. Bolí mě přihlížet tomu, jak hrozně trpí. Takhle to nemůže jít donekonečna. Jednou se bude muset podívat pravdě do očí. A podle mě je na světě jenom jeden člověk, který mu může pomoci.

Poněkolkáté vytáhnou mobil a vytočím Ruby, ale zase to nezvedne. Chtěla bych se na ni zlobit, ale nemůžu. Kdybych nachytala Grahama s jinou, nechtěla bych už taky nic mít ani s ním, ani s jeho přáteli.

„Ty už jí zase voláš?“ zeptá se Cyril a vrhne skeptický pohled na můj mobil. Když přikývnu, svaští nesouhlasně čelo. Jeho reakce mě neudivuje. Cyril si myslí, že Ruby není nic jiného než zlatokopka, která si brousí zuby na Jamesovo dědictví. Já vím, že to není pravda, ale když si Cyril jednou na někoho utvoří názor, jen velmi zřídka ho někdo přesvědčí o opaku. A i když mě hrozně štve, nemůžu mu to zazlívát. Protože to je prostě jeho způsob starosti o kamarády.

„Nikoho z nás neposlouchá. Myslím, že by mohla zabránit tomu, aby se úplně zbláznil.“ Vlastní hlas mi zní cize. Tak chladný a bezvýrazný – přitom v mém nitru je to úplně naopak.

Zoufalstvím se pořád hrbím. Je to, jako by mě někdo spoutal a já jsem nedokázala několik dní ty uzly rozvázat. Jako by se mě

myšlenky točily na kolotoči, který se nechce zastavit a ze kterého prostě nedokážu seskočit. Všechno ztrácí smysl, a čím silněji se snažím bojovat s bezmocí, tím víc mě svazuje.

Ztratila jsem jednoho z nejdůležitějších lidí v životě. Nevím, jak si s tím mám sama poradit. Já *potřebuju* svého bratra-dvoje. Ale James se jen otupuje a ničí všechno, co mu přijde do cesty. Otce jsem naposledy viděla ve středu. Je pryč a má schůzky s právníky a poradci, aby zajistil budoucnost firmě *Beaufort Companies*. Zato na mamčin pohřeb mu nezbyl čas – na to zaměstnal plánovačku Julii, která k nám v posledních dnech přichází, jako by patřila do rodiny.

Při vzpomínce na mamčin pohřeb se mi sevře hrdlo. Nemůžu se nadechnout a začnou mě pálit oči. Spěšně se otočím, ale Cyril si toho všimne.

„Lýdie...“ zašeptá a jemně mě uchopí za ruku.

Odtáhnou se a opustím bez dalšího slova místnost. Kluci by mě neměli vidět brečet. Nemůžeme to tajit navěky a navzdory Cyrilovu varování by se mohli začít vyptávat. Žádný z nich není padlý na hlavu. James se ještě nikdy takhle nechoval. I když tu a tam ujel, většinou vždycky věděl, kde jsou jeho meze. Té změny si ostatní už dávno všimli. Skutečnost, že Keshav začal schovávat láhve kořalky z baru a Alistair *nedopatřením* spláchl do záchodu těch pár gramů kokainu, které ještě Jamesovi zbyly, mluví sama za sebe.

Nemůžu se dočkat, až bude s tajněštkářením definitivně konec. Za pár minut, přesně ve tři, zveřejní zprávu o mamčině smrti a potom se o tom dozvědí nejen kluci – ale i celý svět. V duchu už vidím palcové titulky a reportéry před naším domem a školou. Udělá se mi nevolno a dopotácím se chodbou do knihovny.

Chabý svit lamp osvětluje nesčetné police, ve kterých stojí starodávné knihy vázané v kůži. Podpírám se o regály a s třesoucími se koleny se plahočím místností. Úplně vzadu u okna stojí křeslo potažené tmavě rudým sametem. Od malička to bylo moje zamilované místo v domě. Tady jsem se schovávala, když jsem chtěla

mít klid – před klukama, před tatínkem, před očekáváními, která se pojí se jménem *Beaufort*.

Pohled na ten malý čtenářský koutek způsobí, že mi slzy tečou ještě zběsileji. Svezu se do křesla, skrčím nohy a obejmu je pažemi. Potom položím čelo na kolena a tiše pláču.

Všechno kolem mi připadá tak neskutečné. Jako by to byl zlý sen, ze kterého se můžu probudit, když se budu dost snažit. Přeju si vrátit to léto před rokem a půl, svět, ve kterém ještě žila moje maminka a Graham mě mohl vzít do náruče, když jsem byla smutná.

Zatímco si otírám rukou oči, druhou vytáhnu z kapsy telefon. Když odemknu displej, zahlédnu na hřbetu ruky černé šmouhy od řasenky.

Otevřu kontakty. Stejně jako předtím mám Grahama uloženého přímo pod Jamesem v Oblíbených, i když jsem s ním už několik měsíců nemluvila. Neví nic o našem dítěti, natož to, že mi umřela maminka. Řídila jsem se jeho přáním a už jsem mu nevolala. Ještě nic v mém životě mi nepřipadalo tak těžké. Dva roky jsme se spolu vídali skoro denně – a potom to náhle ze dne na den skončilo. Tenkrát mi to připadalo jako chirurgický řez.

A teď... podlehnu vzpomínkám. Automaticky vytočím jeho číslo a se zatajeným dechem naslouchám oznamovacímu tónu. Po chvilce zmizí. Zavřu oči a napjatě se pokouším zaslechnout, jestli to zvedl, nebo ne. V tomto okamžiku mám pocit, že se topím v té osamělé bezmoci, kterou cítím už tolik dní.

„Nemáme si volat. To jsme si slíbili,“ řekne tiše. Zvuk jeho něžného, chraplavého hlasu mě dorazí. Tělem mi začne otřásat záchvat nezadržitelného pláče. Přitisknu si ruku na pus, aby Graham nic neslyšel.

Ale pozdě.

„Lýdie?“

Uvědomím si paniku v jeho hlase, ale nedokážu promluvit, jenom zavrtím hlavou. Dýchám rychle a nekontrolovaně.

Graham nezavěsil. Je na druhém konci, tiše a konejšivě oddechuje. Slyšet ho – na jednu stranu mě to hrozně jítří, ale na druhou stranu je to tak důvěrně známé, že si přitisknu mobil ještě víc k uchu. Myslím, že jeho hlas byl tenkrát jeden z důvodů, proč jsem se do něj zamilovala – dlouho předtím, než jsem ho poprvé spatřila. Vzpomínám si na ty hodinové telefonáty, na své horké, otlačené ucho, na to, že jsem se vzbudila a Graham byl pořád ještě na druhém konci. Jeho jemný a tichý hlas, hluboký a stejně pronikavý jako jeho zlatohnědé oči.

S Grahamem jsem se vždycky cítila bezpečně. Dlouhý čas byl mojí skálou. Jemu vděčím za to, že jsem mohla za nějaký čas odpskat tu věc s Greggem a začít se zase dívat dopředu.

A ačkoliv jsem úplně v koncích, pocit důvěrnosti se opět dere na povrch. Když slyším jeho hlas, uklidňuje mě to. Nevím, jak dlouho tam sedím, ale pořád znovu vítězí slzy.

„Co se děje?“ zašeptá nakonec.

Nedokážu odpovědět. Podaří se mi jen ze sebe vypravit zoufalý zvuk.

Chvilí je ticho. Slyším ho párkrát se nadechnout, jako by chtěl něco říct, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslel. Když nakonec promluví, má tichý a sklíčený hlas. „Na světě není nic, co bych udělal raději, než jet za tebou a chránit tě.“

Zavřu oči a představuju si, jak sedí ve svém bytě u starého dřevěného stolu, který vypadá, že se každou chvíli zřítí. Graham ho popisuje jako „starožitný“, a přitom ho jenom našel u popelnice a přelakoval.

„Já vím,“ šeptám.

„Ale ty taky víš, že to udělat nemůžu, že?“

V salonu se něco rozbilo. Slyším cinkot skla, hned vzápětí někdo hlasitě vykřikne. Jestli je to bolestí, nebo z legrace, nedokážu odhadnout, ale přesto se okamžitě vztyčím. Nesmím připustit, aby se ještě ke všemu James zranil. „Mrzí mě, že jsem ti zavolala,“ zašeptám zlomeným hlasem a ukončím hovor.

Zabolí mě u srdce, když se musím zvednout a opustit svůj malý tajný koutek, abych se poohlédla po svém bratrovi.

EMBER

Moje sestra je nemocná. Za normálních podmínek bych řekla, že to není nic neobvyklého – nakonec máme prosinec, venku vládou teploty pod bodem mrazu, a kamkoliv člověk přijde, slyší smrkání a kašláni. Je jenom otázka času, kdy to člověk chytne.

Ale zkrátka – moje sestra není nikdy nemocná. Opravdu nikdy.

Když se Ruby vrátila před třemi dny pozdě večer domů a bez jediného slova šla spát, nebylo mi to nápadné. Koneckonců měla za sebou maraton přijímacích pohovorů na Oxford, který byl jistě náročný nejen psychicky, ale i fyzicky. Když pak další den tvrdila, že je nachlazená a nemohla jít do školy, začala jsem pochybovat. Kdo zná Ruby, ví totiž naprosto jasně, že by se dovlekla na vyučování i v horečkách, ze strachu, aby jí neuniklo něco důležitého.

Dnes je sobota a já si začínám dělat opravdové starosti. Ruby v podstatě nevyšla z pokoje. Leží v posteli, hltá knihu za knihou a předstírá, že za její rudé oči může rýma. Ale mě neoblafne. Stalo se jí něco zlého a přivádí mě k šílenství, že mi to neřekne.

Momentálně sleduju pootevřenými dveřmi, jak míchá polévku, aniž by něco snědla. Nevzpomínám si, že bych ji takhle někdy viděla. Je bledá a pod očima má černé kruhy, které jsou den ze dne tmavší. Mastné vlasy jí nepořádně odstávají kolem hlavy, kromě toho má stejné vytahané oblečení jako včera a především. Ruby je obyčejně ztělesněním pojmu „spořádanost“. Nejenom když jde o její diář nebo školu, ale i v oblékání. Nevěděla jsem, že má vůbec něco vytahaného.

„Přestaň mě špehovat za dveřmi,“ řekne náhle a já sebou přistiženě trhnu. Předstírám, že jsem tam chtěla stejně jít, a protáhnu se do pokoje.

Ruby se na mě dívá s povytaženým obočím. Potom postaví polévku na stolek vedle postele, kam jsem ji předtím položila. Potlačím povzdech.

„Jestli ji nesníš, tak ji sním já,“ zahrozím jí a kývnu směrem k talíři, což bohužel nemá kýžený efekt. Ruby jen bezbarvě mávne rukou.

„Posluž si.“

Zoufale vzdychnu a svezu se na okraj její postele. „Nechala jsem tě se sebezapřením poslední dny na pokoji, protože jsem si všimla, že zrovna netoužíš po rozmluvě, ale... už si o tebe dělám opravdu starosti.“

Ruby si přitáhne deku k bradě, až jí vykukuje jen hlava. Má ponurý a smutný pohled, jako by před sebou viděla, co se jí stalo. Ale potom zamžiká očima a vzpomíná se – nebo to alespoň předstírá. Od minulé středy se divně dívá. Připadá mi, jako by tady byla jenom fyzicky, duchem ale úplně vzdálená.

„Jsem prostě nachlazená. To se brzy spraví,“ řekne bezbarvě a přitom zní jako jeden z těch mrtvých počítačových hlasů, které člověk poslouchá při spojování s operátorem, jako by ji vyměnili za robota.

Ruby se otočí tváří ke zdi a vytáhne deku ještě výš – jednoznačný pokyn, že pro ni hovor skončil. Vzdychnu a chci právě znovu vstát, když mou pozornost upoutá svítící displej mobilu na stolku. Trošku se nakloním, abych ho viděla.

„Volá ti Lin,“ zamumlám.

„To je mi jedno,“ přijde přidušená odpověď.

Svraštím čelo a přihlížím, jak to típne a krátce nato se na displeji objeví počet zmeškaných hovorů. Je dvojciferný. „Už ti volala víc jak desetkrát, Ruby. Ať se stalo cokoli, nemůžeš se schovávat donekonečna.“

Sestra něco zabručí.

Maminka říkala, že jí mám dát čas, ale připadá mi každým dnem těžší přihlížet, jak Ruby trpí. Člověk nemusí být génius, aby si dal dohromady jedna a jedna a vyvodil si, že v tom asi má prsty James Beaufort a jeho povedení kamarádíčkové.

Ale myslela jsem si, že Ruby už kauzu Beaufort dávno odpískala. Co se teda stalo? A kdy?

Pokoušela jsem se situaci analyzovat tak, jak by to dělala na mém místě Ruby, a v duchu jsem si vytvořila seznam:

1. Ruby byla v Oxfordu na přijímacích pohovorech.
2. Když se vrátila, bylo ještě všechno v nejlepší pořádku.
3. Ten večer se před našimi dveřmi objevila Lýdie Beaufortová a Ruby s ní zmizela.
4. Potom se všechno změnilo: Ruby se schovala v pokoji a neřekla od té doby kloudné slovo.
5. Proč???

Oukej. Asi by byl Rubyin seznam strukturovanější, ale přesto jsem ty věci uspořádala v logickém sledu a vím: Cokoliv se stalo, muselo se to přihodit ve středu večer.

Ale kam s ní Lýdie odjela?

Pohledem sklouznu od Ruby, ze které mezitím koukají jen vlasy zpod deky, k mobilu a zase zpátky. Ten určitě postrádat nebude, to jsem si celkem jistá.

„Kdybys ještě něco potřebovala, jsem vedle,“ říkám, i když vím, že mou nabídku stejně nepřijme. Potom s velmi hlasitým povzdechem vstanu a bleskově hmátnu po jejím mobilu. Zastrčím ho do rukávu volného pleteného svetru a odcházím po špičkách zpátky do svého pokoje.

Když za sebou tiše zavřu dveře, nadechnu se – a okamžitě mě přepadne špatné svědomí. Můj pohled se stočí ke stěně, jako by mě mohla Ruby vidět z postele. Možná se mnou už nikdy

nepromluví ani slovo, když jsem se jí takhle vloupala do soukromí. Zároveň je moje sesterská povinnost zjistit, jak bych jí mohla pomoci. Nebo ne?

Vrátím se ke svému psacímu stolu a dosednu na skřípající židli. Potom vytáhnu mobil z rukávu. Moje sestra dělá z událostí ve škole státní tajemství, ale já samozřejmě vím, jací lidé s ní na Maxton Hall chodí: kluci a holky, jejichž rodiče jsou šlechtici, herci, politici nebo podnikatelé a mají v naší zemi velký vliv. A nezřídka je zmiňují ve zprávách. Už nějakou dobu sleduju pár Rubyiných spolužáků na Instagramu a taky si všímám, jaké o nich kolují zvěsti. Je mi nevolno jenom z představy, co Ruby tihle lidé mohli udělat.

Váhám jenom krátkou chvilinku, potom odemknu Rubyin telefon a otevřu si naposledy zmeškaná čísla. Volala jí nejenom Lin, ale mnohokrát se tam objevuje i číslo, které nemá uložené. Vytočím Lin – nakonec je jediná z Rubyiných obskurních spolužáků, kterou osobně znám. Váhavě přiložím přístroj k uchu. Zazvoní jenom jednou, hned to zvedne.

„Ruby,“ slyším Lin bez dechu říkat. „Konečně. Jak se máš?“

„Lin – to jsem já, Ember,“ přeruším ji, než začne mluvit dál.

„Ember? Co...“

„Ruby na tom není moc dobře.“

Lin na chvíli zmlkne. Potom váhavě řekne: „To je pochopitelné po tom, co se stalo.“

„Co se stalo?“ vyhrkne ze mě. „Co se ksakru stalo, Lin? Ruby se mnou nemluví a já si dělám neskutečné starosti. Udělal jí něco Beaufort? Jestli jo, tak toho hajzla...“

„Ember.“ Teď je to ona, kdo mě přeruší. „O čem mluvíš?“

Zamračím se. „O čem teda mluvíš ty?“

„Já o tom, že Ruby mi ve středu psala, že měla schůzku s Jamesem Beaufortem, a dnes se dozvím, že jeho matka zemřela v pondělí předtím.“

2

RUBY

Ember už zase klepe na dveře. Přeju si, abych měla energii poslat ji pryč. Dokážu pochopit, že si dělá starosti, ale prostě se zrovna neumím vzchopit a s někým mluvit. Zvlášť když ten Někdo je moje sestra.

„Ruby, volá ti Lin.“

Svraštím čelo, stáhnou si deku z obličeje a otočím se. Ember stojí u postele a drží v natažené ruce telefon. Přimhouřím oči. To je *můj* telefon. A z displeje na mě svítí Linino jméno.

„Tys vzala můj mobil?“ zeptám se ochable. Cítím, jak ve mně začíná klíčit rozhořčení, ale ten pocit zmizí stejně rychle, jako se objevil. V posledních dnech mám dojem, jako by mé tělo byla černá díra, která polyká veškeré emoce dřív, než vůbec měly příležitost vejít do mého vědomí.

Nic ke mně doopravdy neproniká, nic mě nebaví. Vstát z postele mě pokaždé stojí takovou námahu, jako bych běžela maraton, schody už jsem nesešla několik dní. Od té doby, co chodím na Maxton Hall, jsem ještě nechyběla jediný den, ale samotná představa, že bych se měla vysprchovat, obléknout a strávit šest až deset hodin mezi lidmi, mě děsí. Nehledě na to, že bych nenesla setkání s Jamesem. Asi bych se pod jeho pohledem scvrkla jako zvadlá květina. Nebo bych propukla v pláč.

„Řekni jí, že zavolám,“ zamumlám. Mám chraplavý hlas, protože jsem za poslední dny skoro nemluvila.

Ember se nehýbe z místa. „Měla bys s ní ale promluvit teď.“ Chtěla bych pro sebe trochu času, abych se zase mohla vzchopit. Tři dny nejsou dost, abych se utkala s Lininými otázkami. Napsala jsem jí ve středu krátkou zprávu. Ona neví, co se přesně stalo mezi mnou a Jamesem v Oxfordu, a já teď nemám sílu jí o tom vyprávět. Nebo o tom, co se stalo pak. Nejraději bych na celý ten uplynulý týden zapoměla a chovala se, jako by všechno bylo při starém. Bohužel to není možné, pokud nezvládnu vstát z postele.

„Ruby, prosím,“ říká Ember a úpěnlivě se na mě dívá. „Nevím, proč jsi tak smutná a proč o tom se mnou nemluvíš, ale... Lin mi zrovna něco vyprávěla. A já si myslím, že byste si opravdu měly promluvit.“

Dívám se ponuře na Ember, ale když vidím její rozhodný výraz, vím, že jsem prohrála. Nezmizí z mého pokoje, dokud si nepromluví s Lin. V mnohých věcech jsme si prostě příliš podobné, a rozhodně k nim patří tvrdohlavost.

Rezignovaně natáhnu ruku a vezmu si mobil.

„Lin?“

„Ruby, broučku, musíme spolu nutně něco probrat.“

Její tón mi prozradí, že to ví.

Ví, co James udělal.

Ví, že mi vyrval oběma rukama srdce z hrudi, mrskl ho na zem a zdupal ho.

A když to ví Lin, tak pravděpodobně i celý zbytek školy.

„Já nechci mluvit o Jamesovi,“ říkám chraplavě. „*Nikdy* víc o něm nechci mluvit, oukej?“

Na chvíli je Lin zticha. Potom se zhluboka nadechne. „Ember mi vyprávěla, že jsi ve středu večer odjela s Lýdií.“

Neodpovím, jenom cupuju druhou rukou lem deky.

„Víš tam o tom?“

Vyrazím bezbarvý smích. „Co tím myslíš? Že je kretén?“

Lin vzdychne. „Lýdie ti opravdu nic nevyprávěla?“

„Co by mi jako měla vyprávět?“ zeptám se váhavě.

„Ruby... Četla jsi předtím mou zprávu?“

Lin mluví tak opatrným tónem, že mi je najednou zima i hor-ko zároveň. Ztěžka polknu. „Ne... Od středy jsem se nepodívala na mobil.“

Lin se zhluboka nadechne. „Potom to opravdu ještě nevíš.“

„Co ještě nevím?“

„Ruby, sedíš?“

Napřímím se v posteli.

Taková otázka se nikomu neklade, pokud se nestane něco opravdu strašného. Rázem se mi vybaví obrázek Jamese s Elaine, sjetých u bazénu, který nahradí mnohem příšernější obrázek James, který měl úraz a je zraněný. James, jak leží v nemocnici.

„Co se stalo?“ řeknu chraplavě.

„Kordélie Beaufortová minulé pondělí zemřela.“

Potřebuju chvílku, abych si uvědomila, co Lin právě řekla.

Kordélie Beaufortová minulé pondělí zemřela.

Nastane nesnesitelné ticho.

Jamesova matka je mrtvá. Od pondělka.

Vzpomínám si na naše důvěrné polibky, na jeho ruce, jež bez ustání laskaly mé nahé tělo, na omračující pocit, který mě zaplavoval.

Není možné, že by to James už ten večer – tu noc – věděl. Tak dobrý herec není ani on. Ne, s Lýdií se to museli dozvědět až ve středu.

Slyším Lin mluvit, ale nedokážu se soustředit na to, co říká. Příliš mě zaměstnává otázka, jestli mohl opravdu Mortimer Beaufort svým dětem dva dny zamlčovat, že jejich matka zemřela. A jestli to tak bylo – jak strašně se museli James a Lýdie cítit, když přišli ve středu domů a dozvěděli se to.

Vzpomínám si na Lýdiiny napuchlé, červené oči, když stála před našimi dveřmi a ptala se, jestli je tam James. Na ten prázdný pohled, kterým si mě James prohlížel. A na okamžik, kdy skočil do bazénu a zničil všechno, co se mezi námi stalo večer předtím.

Tělo mi zachvátí pulzující bolest. Odtáhnu telefon od ucha a zapnu reproduktor. Potom se probírám zprávami. Otevřu seznam, zprávy začínají neznámým číslem. Objeví se tři nepřečtené SMS:

Ruby, tak mě to mrzí. Rád bych ti všechno vysvětlil.
Vrať se prosím k Cyrilovi nebo mi řekni, kde jsi, aby tě mohl Percy vyzvednout.
Naše maminka zemřela. James je úplně mimo. Nevím, co mám dělat.

„Lin,“ šeptám. „Je to fakt pravda?“

„Ano,“ říká Lin tiše. „Předtím vyšla zpráva v tisku a za půl minuty to bylo všude.“

Znovu mezi námi zavládne ticho. Hlavou mi víří tisíce myšlenek najednou. Nic mi nedává smysl. Nic kromě toho pocitu, který mě tak náhle a prudce zachvátí, že další slova ze mě vyletí sama od sebe: „Musím za ním.“

Poprvé mám před sebou šedou kamennou zeď, která obklopuje usedlost Beaufortových. Vchod uzavírá ohromná železná brána, před ní se shluklo několik desítek lidí s kamerami a mikrofony.

„Takový krysy,“ mumlá Lin a zastaví s vozem pár metrů od nich. Reportéři se okamžitě rozběhnou k nám.

Lin se nakloní a zmáčkne tlačítko vnitřního zamykání dveří. „Zavolej Lýdii, aby otevřela bránu.“

Jsem jí tak vděčná, že je v tomhle okamžiku se mnou a zachováva chladnou hlavu. Zeptala se mě bez chvilky zaváhání, jestli mě sem má zavézt, a ani ne půl hodiny po telefonátu stála před naším domem. Všechny pochybnosti o hloubce našeho přátelství s Lin se teď vypařily.

Vytáhnu telefon z kapsy a vytočím číslo, ze kterého jsem měla v posledních týdnech tolik zmeškaných hovorů.

Chvilku trvá, než to Lýdie zvedne.

„Haló?“ má ten stejný nosový tón jako ve středu večer, když jsme jely společně k Cyrilovi.

„Stojíme před vaším domem. Mohla bys prosím otevřít bránu?“ ptám se a zároveň se pokouším zakrýt si paži obličej. Jestli to má kýžený efekt, nevím. Reportéři zatím stojí přímo u Linina auta a volají na nás dotazy, kterým nerozumím.

„Ruby? Co...?“

Někdo mi začne bouchat na okýnko a obě se s Lin vyděsíme.

„Aby to bylo co možná nejrychleji?“

„Počkej chvilku,“ odpoví Lýdie a potom zavěsí.

Netrvá to ani půl minuty, než se brána otevře a někdo přijde k našemu autu. Teprve když je jen pár metrů od nás, poznám ho.

Je to Percy.

Při pohledu na šoféra se mi zastaví srdce. Vzpomínky se nečekaně vrátí. Na ten den v Londýně, který hezky začal, ale špatně skončil. A tu noc, kdy se o mě James láskyplně staral, protože jeho kamarádi byli sjetí a hodili mě do bazénu.

Protlačí se kolem jednoho z reportérů a naznačí Lin, aby otevřela okénko.

„Jeďte bránou až k domu, slečno. Tihle lidi nemůžou dovnitř, je to trestné. Nepůjdou za vámi.“

Lin přikývne a poté, co donutí reportéra ustoupit ke straně, zamíří naše auto na rozsáhlý pozemek. Vjezd se podobá svou šířkou a délkou spíš malé silnici, kterou obklopuje zelená parková plocha zářící jinovatkou. V dálce se rýsuje velký dům. Je obdélníkový a má dvě patra se spoustou štítů. Břidlicová valbová střecha je stejně smutná jako zbytek fasády, která je postavená z cihel, ale obložená žulou. Přes dojem bezútěšnosti, který čiší z domu, je na první pohled zřejmé, že tam bydlí movití lidé. Myslím, že se hodí k Mortimerovi Beaufortovi, protože vypadá chladně a mohutně zároveň. Lýdii a Jamese si tam ale moc nedokážu představit.

Lin přejede autem přes dvůr a zastaví vedle černého sportovního vozu, který stojí na straně domu u vjezdu do garáže.

„Chtěla bys, abych šla s tebou dovnitř?“ zeptá se a já přikývnu.

Vzduch je ledový, když vystoupíme a jdeme rychlými kroky ke schodům u vchodu. Krátce před prvním schodem popadnu Lin za paži. Moje přítelkyně se ke mně otočí a tázavě se na mě podívá.

„Děkuji, že jsi mě sem zavezla,“ vydechnu. Nevím, co mě v tomhle domě očekává. To, že je Lin se mnou, že mě snímá část obav a dělá mi neuvěřitelně dobře. Před třemi a půl měsíci by to bylo ještě nemyslitelné, tenkrát jsem striktně oddělovala osobní život od školního a Lin jsem nevyprávěla vůbec nic soukromého. Ale všechno se změnilo. Hlavně díky Jamesovi.

„To je přece samozřejmé.“ Chytne mě za ruku a krátce ji stiskne.

„Děkuji,“ šeptám znovu.

Lin na mě kývne, potom stoupáme po schodech vzhůru. Lýdie otevře dveře, než stačíme zazvonit. Vypadá stejně přešle jako před třemi dny. A teď už taky vím proč.

„Mrzí mě to, Lýdie,“ vypravím ze sebe.

Silně se kousne do spodního rtu a sklopí pohled k zemi. V tom okamžiku je mi jedno, že se vlastně moc dobře neznáme a nejsme si nijak blízké. Vyklopýtám poslední schod nahoru a obejmu ji. Začne se třást, když ji stisknu, a já musím bezděky myslet na středu. Kdybych věděla, co se stalo a jak je jí špatně, v žádném případě bych ji nenechala samotnou.

„Moc mě to mrzí,“ zašeptám znovu.

Lýdie mi zatne prsty do rukávu svetru a zaboří hlavu do ohybu mého krku. Pevně ji držím a hladím po zádech, zatímco cítím, jak mi od jejích slz vlhne oblečení. Nedokážu si představit, co se v ní v tomto okamžiku musí odehrávat. Kdyby moje maminka zemřela..., nevěděla bych, co mám dělat.

Lin mezitím tiše zaklapne dveře. Naše pohledy se setkají, když se zastaví pár metrů od nás. Vypadá stejně zaraženě, jako se cítím já.

Lýdie mě po nějaké chvíli pustí. Na tvářích jí naskákaly tmavě rudé skvrny, má skelné a zarudlé oči. Zvednu ruku a odhrnu jí pár mokrých pramínků z tváře.

„Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptám se opatrně.

Zavrtí hlavou. „Prostě se jenom zkus postarat o mého bratra, aby se zase vzpamatoval. Je úplně mimo. Já...“ Má chraplavý hlas od ustavičného pláče a musí si odkašlat, než dokáže pokračovat. „Ještě nikdy jsem ho tak neviděla. Ničí se a já prostě nevím, jak bych mu mohla pomoci.“

Při jejích slovech mě zabolí u srdce. Zachvátí mě touha vidět Jamese a vzít ho do náruče jako Lýdii – i když se toho setkání obávám.

„Kde je teď?“

„Dopřavili jsme ho s Cyrilem do jeho pokoje. On předtím spadl.“

Při jejích slovech sebou trhnu.

„Můžu tě k němu zavést, jestli chceš,“ pokračuje a kývne směrem k točitému schodišti, které vede do horních pater.

Otočím se k Lin, ale moje kamarádka zavrtí hlavou. „Já tu počkám. Jen klidně jdi.“

„Kluci jsou vzadu v salonu, kdyby ses k nim chtěla posadit. Hned se vrátím,“ řekne Lýdie a ukáže na druhou stranu foyer, kde začíná chodba, která vede do zadních částí domu. Teprve teď postřehnu tichou hudbu, která asi vychází odtamtud. Lin na chvíli zaváhá, ale pak kývne.

Jdeme spolu s Lýdií po širokých tmavě hnědých schodech vzhůru. Přitom si všimnu, že to v domě Beaufortových vypadá mnohem přívětivěji, než to působilo zvenčí. Foyer je světlé a útulné. Sice tady na stěnách nevisí žádné rodinné fotografie jako u nás, ale aspoň taky žádné olejomalby několik staletí mrtvých předků ve zlatých rámech jako u Vegových. Malby, které tu umístili, jsou pestré a impresionistické, a i když jsou trošku neosobní, vytváří příjemnou atmosféru.

Nahoře zabočíme do chodby, která je tmavší a tak dlouhá, že se bezděčně ptám, co se skrývá za všemi těmi vchody, kolem kterých procházíme. A jak je možné, že tady žije jenom jedna rodina.

„Tak a jsme tu,“ zamumlá náhle Lýdie a zastaví se před velkými dveřmi. Chvilku na ně obě zíráme, potom se ke mně otočí. „Vím, že po tobě chci hodně, ale mám pocit, že tě teď opravdu potřebuje.“

Nedokážu uspořádat své myšlenky a pocity. Připadá mi, že mé tělo ví, že je James za těmi dveřmi – přitahují mě jako magnet. A i když si nejsem jistá, jestli mu můžu pomoci způsobem, v jaký doufá Lýdie, chtěla bych mu přesto být oporou.

Lýdie se krátce dotkne mé ruky. „Ruby... Mezi Jamesem a Elaine kromě jedné pusy nikdy nic nebylo.“

Strnu.

„James pak hned vylezl z bazénu a zkolaboval v křesle. Vím, že dokáže být nesnesitelný, ale...“

„Lýdie,“ přeruším ji.

„... nebyl to on.“

Zavrtím hlavou. „To není důvod, proč jsem sem přišla.“

Nesmím na to teď vůbec myslet. Protože když budu – když si povolím vzpomínku na Jamese a Elaine – přemůže mě vztek a zklamání a potom nezvládnou otevřít tyhle dveře.

„Právě to teď nepotřebuju slyšet.“

Na okamžik to vypadá, jako by Lýdie chtěla něco namítnout, ale nakonec jen vzdychne. „Pouze jsem chtěla, abys to věděla.“

Potom se otočí a jde zpátky dlouhou chodbou ke schodům. Dívám se za ní, dokud nevstoupí na schodiště, kde vrhne dlouhý stín na drahý koberec. Když zmizí úplně z mého zorného pole, zase se otočím ke dveřím.

Nevzpomínám si, že by mi něco v životě připadalo tak těžké jako vzít za tuhle kliku. Prsty cítím kovový chlad a přes záda mi přeběhne mráz, když ji váhavě stisknu a otevřu dveře.

Se zatajeným dechem stojím na prahu Jamesova pokoje.

Místnost má vysoké stropy a určitě zabírá stejný prostor jako horní patro našeho maličkého řadového domku. Vpravo je psací stůl s hnědým koženým křeslem. Nalevo se podél zdi táhnou police plné knih, poznámkových bloků a stojí tu pár figurín, které jsem viděla tenkrát ve filiálce u *Beaufortových*. Kromě dveří, jimiž jsem právě vešla, tu jsou ještě dvojce další na obou stranách pokoje. Jsou z masivního dřeva a já si myslím, že jedny vedou do koupelny a ty druhé – trošku menší – do Jamesovy šatny. Uprostřed místnosti je kout na sezení s pohovkou a konferenčním stolem na perském koberci a ušák.

Opatrně projdu místností. Postel královských rozměrů stojí na druhé straně pokoje, přímo proti dveřím. Po obou stranách postele jsou velká okna, ale závěsy jsou skoro úplně zatažené, takže vrhají na zem jen dva úzké pruhy světla.

Jamese objevím okamžitě.

Leží v posteli, přes sebe tmavě šedou deku, která ho skoro celého zakrývá. Opatrně se přiblížím, až zahlédnu jeho obličej.

Zasupím a zalapám po dechu.

Myslela jsem, že James spí..., ale má otevřené oči. Když zahlédnu jeho pohled, přejede mi mráz po zádech.

Jamesovy oči – vždycky tak výrazné – jsou jako bez života. Má úplně prázdný obličej.

Udělám k němu další krok. Nereaguje, nedá na sobě znát, jestli si všiml mé přítomnosti. Místo toho zírá přímo skrze mě. Má nepřírozně velké panenky a ve vzduchu leží těžký pach alkoholu. Bezděčně musím myslet na ten středeční večer, ale vzpomínku zapudím. Nepřišla jsem sem proto, abych přemýšlela o svých zraněných citech. Jsem tady, protože James ztratil svou maminku. Nikdo by něco takového neměl prožívat sám. Už vůbec ne někdo, na kom mi – navzdory všemu – tolik záleží.

Bez dalšího váhání přistoupím blíž a usednu na okraj postele.

„Ahoj Jamesi,“ zašeptám.

Trhne sebou, jako by se mu zdál sen a probuzení mu působilo bolest. V dalším okamžiku natočí hlavu lehce mým směrem. Pod očima se mu rýsují tmavé kruhy, pramínky vlasů mu padají do čela. Má suché a rozpraskané rty. Vypadá, jako by se už spoustu dnů živil jenom alkoholem.

Když se líbal s Elaine – přála jsem mu to nejhorší. Chtěla jsem, aby ho někdo taky tak moc zranil jako on mě. Přála jsem si pomstít své zraněné srdce. Ale vidět ho teď takhle zlomeného mi nepůsobí zadostiučinění, ve které jsem doufala. Pravý opak je pravdou. Spíš mám pocit, jako by na mě jeho bolest přeskočila a stahovala mě do hlubin. Zaplaví mě zoufalství, protože nevím, co pro něj můžu udělat. Všechna slova, která mě v tomto okamžiku napadají, mi připadají bezvýznamná.

Opatrně zvednu ruku a odhrnu Jamesovi světle zrzavé vlasy z čela. Přejeďu konečky prstů něžně po jeho tvářích a položím mu dlaň na chladný obličej. Mám pocit, jako bych se rukou dotýkala něčeho nekonečně křehkého.

Seberu veškerou odvahu, nakloním se k němu a přitisknu mu rty na čelo.

Zalapá po dechu.

Na chvíli strneme v této pozici, žádný z nás se neodváží pohnout.

Potom se zase posadím a odtáhnu ruku.

V dalším okamžiku mě James chytne za boky. Zanoří do nich prsty a doslova se zřítí dopředu. Jeho pohyb mě tak vyděsí, že strnu. James mě ovine pažemi a zanoří mi obličej do ohybu krku. Celé jeho tělo se otrásá hlubokými vzlyky.

Obejmu ho pažemi a pevně držím. Nevím, co bych v tomto okamžiku mohla říct. Nedokážu se vcítit do jeho bolesti a ani nechci předstírat, že ano.

Co udělat mohu, je být v tomto okamžiku s ním. Můžu ho hladit po zádech a sdílet jeho slzy. Soucítit s ním a dát mu najevo, že to nemusí snášet sám, ať už se mezi námi stalo cokoliv.

A zatímco mi James pláče v náručí, uvědomím si, že jsem tu situaci vyhodnotila naprosto špatně.

Myslela jsem, že po tom, co mi udělal, ho můžu škrtnout ze svého života. Doufala jsem, že se od něj odpoutám tak rychle, jak to jen půjde. Ale teď, když cítím, co se mnou jeho bolest dělá, vím, že se to tak rychle nestane.

3

JAMES

S těny se točí. Nevím, kde je nahoře a kde dole, cítím jen, že jsou tu Rubyiny ruce a částečně mě vracejí do skutečnosti. Sedí na mé posteli, zády opřená o pelest, zatímco já na ní napolo ležím. Ovinula mě pevně pažemi, rukou mě něžně hladí po vlasech. Vnímám jen teplo jejího těla, pravidelný dech a její dotyky.

Nemám ani tušení, kolik dní mezitím uběhlo. Když se pokusím si na něco vzpomenout, mám v hlavě mlhu. Hustou, šedou mlhu a dvě myšlenky, které na mě v jasných okamžicích stále znovu dotírají:

Za prvé: Moje maminka je mrtvá.

Za druhé: Před Rubyinýma očima jsem líbal jinou dívku.

Nezáleží na tom, kolik alkoholu do sebe obracím, nebo co beru – na Rubyin výraz v té chvíli nikdy nezapomenu. Vypadala tak nevěřícně a zlomeně. Jako bych zničil její svět.

Znovu zabořím tvář do Rubyina břicha. Za prvé proto, že mám strach, že každou chvíli vstane a odejde. Za druhé proto, že se bojím, abych se zas každou chvíli nerozbrečel. Ale nestane se nic z toho. Ruby zůstává a já už v sobě zřejmě nemám dost vody, kterou bych mohl vyplavit.

Mám pocit, že ve mně není vůbec nic. Možná moje duše zemřela zároveň s matkou. Jak jinak bych to mohl Ruby udělat?

Jak jsem to *mohl* Ruby udělat?

Co je to se mnou?

Co se to se mnou sakra děje?

„Jamesi, musíš dýchat,“ šeptá náhle Ruby.

Při jejích slovech si uvědomím, že jsem opravdu přestal dýchat. Nejsm si jistý, na jak dlouho.

Zhluboka se nadechnu a pomalu zase vydechnu. Není to tak těžké.

„Proč jsem takový?“ Zašeptat tato slova je tak namáhavé, že mám pak pocit, jako bych je zakřičel.

Ruby mě přestane hladit. „Prostě ti je smutno,“ odpoví stejně tiše.

„Ale proč?“

Právě jsem zase zapomněl dýchat – teď je můj dech příliš rychlý. Prudce se posadím. Bolí mě na prsou, stejně jako všechny části těla, mám pocit, jako bych příliš trénoval. Přitom jsem v posledních dnech nedělal nic jiného, než se snažil zapomenout, co se mi právě stalo.

„Proč co?“ Má láskyplný pohled a já se ptám, jak se na mě dokáže takhle dívat.

„Proč jsem smutný, myslím. Neměl jsem maminku zas tak v lásce.“

Ještě než to vyslovím, ztuhnu. Opravdu jsem to právě řekl?

Ruby mě vezme za ruku a pevně ji stiskne. „Ztratil jsi maminku. Je normální být na dně, když člověku umře někdo, kdo je pro něj důležitý.“

Nezní to tak jistě a přesvědčivě jako obvykle. Myslím, že sama Ruby nemá ani zdání, jak se má člověk v takové situaci chovat. To, že je přesto tady a pokouší se mě uklidnit, mi připadá skoro jako sen.

Možná to taky sen je.

„Co se tady stalo?“ zašeptá najednou a opatrně zvedne mou pravou ruku.

Sleduju její pohled. Klouby mám pořád ještě zakrvácené, jak jsem si je rozrazil, zbytek kůže je plný červených a modrých skvrn.

Možná je to přece jen nějaký sen. Ale jestli ano, tak velmi realistický.

„Uhodil jsem svého otce.“ Ta slova mi uklouznou bez uvážení. Necítím nic, když je vyslovuju. Ani to, co se se mnou děje. Nakonec každý aspoň trochu normální člověk ví, že nesmí vztáhnout ruku na své rodiče. Ale ten okamžik, ve kterém otec mně a Lýdii oznámil zprávu o mamčině smrti – tak lhostejně a chladně –, to byla ta chvíle, ve které jsem to už prostě nezvládl.

Ruby zvedne mou dlaň k ústům a vtiskne mi polibek na hřbet ruky. Srdce mi začne bít rychleji a zachvátí mě třas. Její dotyky mi dělají hrozně dobře, i když mě ta něha přivádí skoro k zoufalství. Z toho všeho mám pocit, že je to zároveň špatně i dobře.

Moji rodiče mi odmalička vštěpovali, že na sobě nesmím dát znát svoje pocity. Jinak se totiž otevřu lidem kolem sebe a ti toho někdy mohou zneužít. Když člověk ukáže slabost, je zranitelný a to si ředitel velkého podniku nemůže dovolit. Ale na takovou situaci mě nepřipravili. Co má člověk dělat, když ztratí v osmnácti letech maminku? Pro mě na to vždycky existovala jen jedna odpověď: pokouší se zapudit pravdu alkoholem a drogami a dělat, jako by se nic nestalo.

Ale teď, když je Ruby u mě, si už nejsem jistý, jestli to tak můžu dělat dál. Pomalu si prohlížím její obličej: od trochu rozčuchaných vlasů sklouznou pohledem ke krku. Ještě si dobře vzpomínám, jaké bylo tisknout své rty na hebkou pleť její šíše. Jak úžasné bylo ji držet. Být v ní.

Teď vypadá stejně smutně, jako se cítím já. Nevím, jestli myslí jen na moji maminku, nebo i na to, jak moc jsem ji zranil.

Ale existuje věc, kterou vím docela určitě: Ruby si mé chování nezasloužila. Vždycky mi dávala pocit, že všechno dokážu. A hned potom, co se to stalo... Neměl jsem nikdy připustit, aby